

Studentenbaan grafkistdrager

Een waardige taak voor jonge ondernemers

Na Leiden en Utrecht kent nu ook Groningen zijn student-dragers. Stappen mag, maar het moet de volgende ochtend niet te merken zijn.

Cecile Hendriks

Groninger studenten wisselen hun dagelijkse colleges en het bruisende nachtleven af met een bijbaan als grafkistdrager. „Je wordt uit je normale context gehaald”, vertelt Rob de Vries, directeur van Axios dragers. „Het is een waardig beroep waarin echt geen grafstemming heerst.”

Op een vroege zaterdagochtend verzamelen drie jonge dragers zich in de studentenwoning van hun werkgever De Vries (26). Witte overhemden worden in zwarte pantalonsgestopt. Eén voor een gaan ze voor de spiegel het gevecht met de stropdas aan. Ondanks het vroege tijdstip ziet iedereen er fris en glad geschoren uit. „Dat vragen we ook van onze werknemers”, zegt De Vries. „Als je de avond ervoor wilt stappen dan is dat prima, maar niet als we dat kunnen merken.”

De meerwaarde die Axios aan het begrafeniswezen wil leveren heeft alles te maken met die frisse uitstraling. „Wij zorgen dat alles tiptop in orde is”, legt De Vries uit. „Vooral in kleine dorpen vinden mensen het vaak prettig dat de slager en de bakker de kist dragen, maar soms verschijnen oudere dragers bijvoorbeeld in regenlaarzen als het nat is buiten. Ze doen het werk al lang en verliezen weleens de concentratie die het vergt.”

Een uitvaart bestaat uit een reeks strakke rituelen, uitgevoerd door mensen die er waardig uitzien. Draggers moeten met de juiste voet beginnen en letterlijk in de pas lopen. „Mijn broer Thijs en ik hebben samen een training gevolgd voordat we ons bedrijf oprichtten”, vertelt De Vries. „Nu leiden we sinds september onze eigen werknemers op.”

Als de vier jeugdige heren zich in hun zwarte pakken hebben gehesen, is het studentikoze bijna verdwenen. Met de hoge hoeden nog in de doos stappen ze de deur uit naar de Toyota van moeder De Vries. „De pakken komen van uit de uitverkoop”, vertelt De Vries. „Maar onze hoeden die waren nog duurder dan de pakken. Daar hebben we echt in geïnvesteerd.”

Door het besneeuwde Groninger landschap voert de weg naar de katholieke kerk in het dorp Wehe den Hoorn. Er is nog tijd voor een kop koffie in de pastorie, de heren zijn ruim op tijd. De laatste details kunnen nog even worden doorgenomen: „Katholieken moeten met het gezicht naar het altaar liggen”, deelt De Vries mee. „Protestanten juist richting de zaal.”

Ze hebben al bij een Russisch orthodoxe uitvaart gewerkt en zijn benieuwd naar een opdracht voor een

Eén voor een gaan de dragers voor de spiegel het gevecht met de stropdas aan. Fris en glad geschoren.

FOTO LAURENS AAJ

islamitische begrafenis. „Mijn broer en ik zijn het bedrijf begonnen uit zakelijke overwegingen. De interesse kwam daarna als vanzelf bij het werk. Geen enkele uitvaart is hetzelfde, dat maakt het boeiend.”

Als de lijkwagen arriveert, nemen de dragers hun hoeden op de arm om buiten de overledene op te halen en te begeleiden naar het altaar. Vervolgens trekken ze zich weer terug in de pastorie. De Vries: „Het werk bestaat uit een reeks korte momenten. We hebben een hele tijd niets te doen.

‘Onze hoeden waren duur, we hebben echt geïnvesteerd’

We praten wat en nemen standaard een pakje kaarten mee. Hoe langer de uitvaartdienst, hoe meer cash we krijgen. We zijn allemaal vrienden onder mekaar, dus we komen de tijd wel door.”

Volgens De Vries is het maar goed dat ze niet overal bij aanwezig zijn. „Soms worden we te vroeg terug geroepen naar de kerkdienst en maken we er nog een kwartier van mee. Of er zijn mensen die bij het graf allerlei verhalen vertellen over de overledene. Dan ben je er de rest van de dag nog wel mee bezig.”

Normaal gesproken maken de dragers weinig mee van de emoties rond begrafenis. Ze concentreren zich volledig op hun werk om te voorkomen dat er fouten worden gemaakt. Zelfs het feit dat er iemand in de kist ligt, blijft voor hen abstract: „Ik probeer zo weinig mogelijk te weten over die persoon”, zegt De Vries. „Dat boeit me ook niet zo, maar we moeten natuurlijk wel weten hoe zwaar de kist is.”

De Vries ervaart de uitvaartwereld als een vrolijke wereld. „Maar je moet zelf de stemming erin houden.” En dus is het prettig dat als de kerkdienst voorbij is, de heren vóór iedereen uit de kist mee kunnen nemen naar buiten om deze in de auto

te plaatsen. Nog voordat de begrafenisstoet gereed is, rijden ze alweer in de Toyota op weg naar de begraafplaats. In de ijzige kou wachten ze de lijkauto op, buigen voor de overledene en leiden de stoet naar het graf.

Als de kist op het graf staat en de bloemstukken er netjes omheen zijn gelegd, zit het werk er voor Axios op.

Schouderen

Axios is het enige bedrijf dat studentdraggers levert in de noordelijke provincies. Onder de IJssel komt het fenomeen al langer voor. Rob en zijn broer Thijs de Vries hebben het vak geleerd van collega's uit Utrecht. Volgens De Vries waren Leidse studenten van de vereniging ASLV Quintus de eersten die als dragers bijverdiensten vonden in het begrafeniswezen. De studentenbedrijven proberen zich onder meer te onderscheiden van reguliere dragers of vrijwilligers door zich te specialiseren in het 'schouderen'. Hierbij wordt de kist op de schouderen gedragen. „Het is een mooie en waardige traditie”, zegt De Vries. „Maar lang niet alle families kiezen ervoor.”

„Kun je niet zien dat ik plezier beleef aan mijn werk?”, lacht De Vries. „Als ik in de kroeg vertel wat ik doe, dan vinden de meiden me maar raar. Maar het is dankbaar werk. Laatst kregen we een brief van een familie die wilde laten weten hoe mooi ze ons werk hadden gevonden. Daar doe je het voor.”

De broers De Vries zoeken hun werknemers niet alleen uit op hun emotionele stabiliteit en interesse in het werk, maar ook op hun lengte. „Onze dragers zijn tussen de 1 meter 80 en 1 meter 90. Voor het schouderen is dat van belang. Bovendien ziet het er ook veel strakker uit als iedereen ongeveer dezelfde lengte heeft”, meent De Vries. Inmiddels werkt Rob de Vries fulltime voor Axios. Zijn rechtenstudie heeft voornamelijk moeten wijken voor het ondernemerschap. „Ik wil een jaarlang proberen om het noorden enthousiast te maken voor onze diensten”, zegt hij. „Als het niet lukt, dan verzin ik weer iets anders.”